

Проповед 307

Животът на християнина трябва да е с Бога

Прочит: 1. Петрово 5, 5б-11

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. Как можем да оцелеем в този свят? От новините ни залива информация за какви ли не беди. Ежедневно ни тревожат с проблеми във връзка с качеството на храната, с чистотата на въздуха и водите и с войни по целия свят. Нашият свят се развива по ужасен начин. Ако ние се концентрираме върху всичко, което получаваме като новини от този свят, тогава бихме живели само в страх. Може би това е целта на тези новини. Много хора живеят в страх и не смеят да повдигнат поглед. Някои дотолкова живеят в сянката на страховете си, че животът им се е превърнал в борба срещу този или онзи страх, дотолкова сме се натоварили с тежести, че приличаме на хора, нарамили големи раници, които никога не сваляме. Така живеем понякога и ние, християните. Ние често говорим за това, че Исус Христос ни е освободил, че сме свободни, че живеем като свободни, а не като роби. Обаче така ли е на практика? Понякога приличаме на човека, описан в следната история: *Един шофьор карал колата си по пътя и пътувайки така, видял възрастен човек, натоварен с огромен товар. Товарът бил толкова голям, че човекът едва се движел. Шофьорът съжалил възрастния човек и спрял, за да го вземе. Човекът се качил в колата и двамата продължили по пътя. Не след дълго шофьорът чул своя пътник да стене. Обърнал се към него и с учудване видял, че възрастният човек стенел под тежестта на товара, който, въпреки че се возел на колата, не бил свалил от гърба си.* Ние нямаме смелост да свалим товара от гърба си, или някак си не можем да се доверим на Бога. Днешният текст ни напомня за товарите, които носим, и за нашето нежелание да ги свалим от гърбовете си. Говори ни, обаче, че ние можем да живеем живот, който е много по-различен, живот, защитен от Бога, живот, в който Бог е и има най-висшия авторитет. Това е нещото, което апостол Петър иска да предаде на своите читатели – не разчитайте на себе си и на своите усилия, заложете на Бога.

1. На път. В този свят всички хора се намират на път. Ние, всеки един човек, трябва да извървим пътя си в този живот. За някои от нас този път е по-кратък, за други по-дълъг, за някои животът е по-интензивен, изпълнен с интересни преживявания, за други е по-прост. Важно е да знаем, че ние се намираме на път. По този път срещаме и ще срещаме различни предизвикателства, ще се срещаме с различни хора, ще трябва да вземаме решения. Самият този факт е труден за осъзнаване и за разбиране. Ние постоянно трябва да вземаме решения, нещо повече, ние трябва да вземаме правилните решения. И това е нещо, в което ние, хората, се проваляме. Петър добре знаеше това, той беше вземал твърде много грешни решения в живота си, беше казал твърде много прибързани думи, беше се провалял. Това е нещо, което лесно можем да установим, когато четем Новия завет – евангелията и посланията. Въпреки, че беше вземал такива решения, апостолът беше устоял докрай. Той беше взел най-важното решение в живота си и то беше да следва Исус Христос. Всичко останало в живота му, всяко друго решение, беше в сянката на този избор да следва Бога. Това е важният избор, който всеки един човек трябва да направи. Ако направиш този избор, ти си стъпил на правилния път, на пътя, който ще те отведе при Бога, на пътя, който води до вечността. Вземеш ли това решение, всичко, което правиш, всяка следваща стъпка трябва да е в светлината на този избор. Проблемите и страховете, които ни нападат, няма да намалеят, но ние ще имаме силата да се справяме с тях по един нов начин. Най-важното условие, което всеки човек трябва да изпълни, за да извърви успешно пътя си в този живот, условие, без което животът няма да се подреди, е да приеме Исус Христос, да го постави в началото на живота си, в основата на всичко;

и всяко решение, което взема, да бъде вземано само през Неговият поглед и в светлината на Неговите заповеди. Първото и най-важно условие, за да извървим пътя си в този живот, е да поставим Исус Христос в основата на живота си и да Го следваме неуморно до последния си дъх.

3. С престилка на кръста. Важен атрибут за тези, които следват Спасителя, е престилката. Защо престилката? Евангелието на Йоан описва един важен епизод от живота на Исус Христос (Йоан 13, 3-5): **“Исус, като знаеше, че Отец е предал всичко в ръцете Му и че от Бога е излязъл и при Бога отива, стана от вечерята, свали горните Си дрехи, взе престилка и я препаса. После наля вода в умивалника и започна да мие краката на учениците и да ги изтрива с престилката, с която беше препасан.”** Исус Христос прави това, което се полага на слугите. Той, който е Бог, Се смирява и върши работа, която не би искал да извърши и последният слуга. Исус Христос Се смирява, за да служи на нас, хората. Споменът за това събитие е така жив за апостола, сякаш се е случило съвсем скоро. Затова и сам той призовава към смирение: **“Облечете се със смирение; защото Бог Се противи на горделивите, а на смирените дава благодат.”** Не просто бъдете смирение, а “облечете се със смирение”. В народните мъдрости се казва, че ще ни “посрещат по дрехите”. Вероятно това е и нещото, което апостолът иска да ни напомни и към което призовава християните. Вие трябва сте смирени, но не просто така вътрешно, а това смирение трябва да е видно за хората около вас. Нещо повече, глаголт “облечете се” е същият, който Йоан употребява, когато Исус препасва престилката, за да умие краката на Своите ученици. Петър помнеше много добре престилката, която Исус препаса в онази вечер преди разпъването, помнеше своята реакция и реакциите на другите ученици и помнеше голямата любов, с която Спасителят изми краката на своите ученици. Това смирение, за което говори апостол Петър, е смирението, което ни дава сила да служим на хората около нас. Смирението не е просто липса на гордост. Можеш да не си горделив, но да не си и смирен. Смирението, за което говори апостолът, е онова, което Исус показва, смирението, което е активно и ни кара да служим. Християнското смирение е реализъмът, който разпознава благодатта. Апостол Павел заявява (1. Кор. 4, 7): **“Защото кой те прави да се отличаваши от другите? И какво имаш, което да не си получил? Но ако си го получил, защо се хвалиши, като че не си го получил?”** Християнинът знае, че не той е сътворил себе си, че не се е спасил със собствени сили, че това, което има, не е негово. Смирението и обличането на престилката на слугата е важно решение и важна предпоставка в следването на Исус Христос.

4. Бог е мощен. Добре, ще каже някой, аз ще се смиря и ще служа на другите, а кой ще се погрижи за мен? Ние хората се тревожим за себе си, тревожим се, че ако дадем нещо от себе си, няма да бъдем добре възмездени. Апостол Петър ни напомня, че ние не бива да се смиряваме само заради принципа или само заради това да изглеждаме смирени. Нашето смирение като християни има един друг източник – той е Бог. Осъзнаването на това Кой е Бог, разбирането на факта, че Бог е Този, Който е сътворил този свят, че Той е Този, Който ни е създал и после умрял за нас, за да ни избави от силата и властта на греха, осъзнаването на факта, че Бог е единственият, Който истински се интересува от нас – всичко това трябва да ни накара да се смирим. Бог е велик. Осъзнавате ли го? Разбирате ли Кой е Бог и кои сме ние? Ако ние не разбираме Кой е Бог, никога няма да разберем кои сме ние и какви трябва да станем. Ние трябва да се смирим именно там **“под мощната ръка на Бога”** Ако това се случи, се случва и другото невероятно нещо – тогава Бог ще **“ви възвиси своевременно”**. Не е ли парадоксално? Така изглежда на пръв поглед. Ние се смиряваме, а в края на краищата се оказваме възвисени. Ние се смиряваме, като отхвърляме нашите човешки заслуги и приемаме да се развиваме по Божиите стандарти и желания. Осъзнайте величието на Бога и нашата незначителност, смирете се си тогава Бог ще ви възвиси. Хората обичат да се възвисяват сами. Пътят на християнина е да се смири, за да остави Бог да действа в него.

5. Тежката раница. Ние, хората, носим товар със себе си. Дори сега, сигурен съм, много от вас носят със себе си товари, които са натоварили върху плещите си, в семействата си, на работното си място, или просто защото са чули тази или онази неприятна новина. И често, както онзи старец, за когото говорихме в началото, сме натоварени с товара си и нито за миг не го пускаме. Апостолът ни съветва: **“Всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас.”** Тези думи на апостола идват от текста на Псалм 55, 22: **“Възложи на Господа това, което ти е възложил, и Той ще те подпре; никога няма да допусне да се поклати праведният.”** Много

интересен стих: **“Възложи на Господа това, което ти е възложил, и Той ще те подпре; никога няма да допусне да се поклати праведният.”** Всичко, което ни се случва в този живот, трябва да го дадем на Бога, с вярата и сигурността, че Той и само Той може да разреши проблемите ни. Ние от опит знаем, че когато се опитваме да се справим с проблемите и грижите сами, те не само не се разрешават, но и положението сякаш става по-лошо. Възложете на Господа. Възложете Му всичко. Важно напомняне е, че ние не бива да Му възлагаме само по-големите грижи, а всичко – всяка грижа, не една от грижите, не само големите грижи, а всяка грижа, без значение дали е голяма или малка. Християните трябва да осъзнаят, че докато носят товарите си, те няма да станат по-леки, нито пък проблемите ще се решат от само себе си. Ние трябва да възложим товара си на Онзи, Който може да го носи, да дадем проблемите си на онзи, който може да ги разреши. И ако днес тук сред вас има хора, които да са притискани от нещо, с което са се натоварили, и носят целия товар със себе си, и носят притесненията и страховете си, тогава чуйте думите на Божието слово: Възложи товара си на Бога. Не мислете за това какво ще се случи или какво ви предстои, или дори как ще се получат нещата в живота ви, просто се доверете на Бога и му дайте товара си, свалете тежката раница и позволете Бог да ви води. Ние, християните, трябва да се научим да живеем, доверявайки се на Господа и възлагайки всеки товар на Него. Доверете се на Бога, позволете Му да действа в живота ви. Недоверието към Бога може да има пагубни последствия в живота на вярващите хора. *Когато френският крал-слънце Луи XIV отменя Нантския едикт през 1685 година, започва дълъг период на гонения, които принуждават християните-реформатори да се събират, за да хвалят Бога и да разсъждават върху словото, само по полята и в планините. Пастирите и водачите са преследвани от царските войници, арестувани и убивани. Въпреки това те проповядват вестта от 1. Петрово и настояват паствата им да не вдигат оръжие срещу краля, а да понесат преследването заради Христа. Заради преследванията обаче остават толкова малко пастори, че водачеството се поема от самопровъзгласили се водачи, които започват да тълкуват Библията по различен начин, да отъждествяват краля със звяра, описан в книгата Откровение, и да призовават хората към свещена война. Това довежда до въстанието на камизарите – Църквата поема въоръжен път на борба, вместо да разчита на Бога и това довежда до унищожаване на свидетелството и.* Възложете грижите си на Господа, Той ще ги реши по възможно най-добрия начин. Бог ще реши кога и как, и по какъв начин. Решенията, които Бог дава на нашите проблеми, са много по-добри, отколкото всяко нещо, което ние бихме предложили. Самият Петър е прекрасен пример за това. Всеки път, когато се опитваше да разреши проблемите и трудностите по свой собствен начин, със собствени усилия, независимо дали това беше слугата на първосвещеника, на когото той отрязва ухото, или измиването на краката, което пък не искаше да допусне, или ходенето по водата, което искаше да опита да направи сам, или отричането от Бога, всеки път се проваляше. Когато се доверяваше на Бога, тогава нещата се получаваха по най-добрия начин. Така трябва да правим и ние. Ако не сте възложили грижите и нуждите си на Господа, започнете сега и ще видите, ще се уверите, че в Божиите ръце сме на сигурно място. Дайте Му тежката си раница, дайте Му товара си, дайте Му всичко и Господ, който не пожали Сина Си за нас, няма да ни остави и ще ни даде най-доброто разрешение.

б. Внимание. Въпреки, че сме в Божията ръка, Петър ни предупреждава да сме внимателни. Ние, християните, често подценяваме дявола. В наши дни много християни въобще не вярват, че има дявол. Много хора си мислят, че просто има зло. Дяволът е реална опасност за апостола, затова и той предупреждава: **“Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, обикаля като ревящ лъв, като търси кого да погълне.”** Апостол Петър вижда сатана като реална физическа сила, окачествява го като лъв, който е гладен и реве за плячка. Нашата представа за лъвовете идва от телевизионните филми или от зоологическата градина. Апостол Петър ни внушава една много по-страшна представа – лъвовете, които са се подвизавали в амфитеатъра. Много често хората са виждали лъвовете да разкъсват плячка и тази плячка често са били самите християни. За Петър е важно да предаде на своите читатели решимост. Игнатий Антиохийски, в своето послание до римляните, докато очаква смъртта си в римския колизеум, пише: **“Нека ме хвърлят на дивите зверове, защото чрез тях ще мога да стигна до Бога. Аз съм Божие жито и смлян от зъбите на живите зверове, ще стана най-чист хляб... Елате огън и кръст, нека да бъдат строшени костите ми, разчленени крайниците ми, нека цялото ми тяло да бъде унищожено, елате**

жестоки мъчения, с които дяволът ме обсипва. Искам само едно – да достигна до Исус Христос.” Сатана дебне и когато, подобно на лъва, се докопа до плячка, не се поколебава да разкъсва. Затова, казва апостолът, бдете, бъдете трезвени и будни. Ние не трябва да забравяме, че имаме противник, който с удоволствие би ни унищожил, би ни видял далеч от Бога. Нещо повече, ние не само трябва да внимаваме, трябва да сме и активни: **“Съпротивете му се, като стоите твърди във вярата, като знаете, че същите страдания се понасят и от братята ви по целия свят.”** Ние можем да се съпротивим по един единствен начин – да останем твърди във вярата. Не трябва да предприемаме никакви специфични действия, а да останем твърди, да сме твърди във вярата си. Ние, оставени сами на себе си, нямаме силата да победим дявола. Ако разчитаме на нашите собствени сили, ще останем разочаровани, защото провалът ни е сигурен. Обаче има начин да победим. Това може да стане, ако се доверим на Един, Който вече е победил. Исус Христос победи сатана на Голгота. Можем да го победим и ние чрез Неговата победа. Петър ни призовава да бдим и да се молим и е съвсем сигурно, че той се позовава на личен опит. Петър си спомня Гетсиманската градина и как той, Яков и Йоан не издържаха и не можаха да се молят а и да бдят, и това подпечата провала им след това. Срещу сатана можем да действаме добре, само ако трезво преценяваме ситуацията и не пропускаме неговите атаки и злонамерени действия. Не се отделяйте от вярата, не изпускайте Исус Христос от погледа си и победата над сатана е сигурна. Изпитанията не унищожават вярата, а я затвърдяват и я правят по-силна.

7. У дома. Петър завършва пасажа с радост и увереност. Животът на християнина е непрестанен растеж, едно непрестанно приближаване към Бога. Макар и да страдаме за кратко време тук на тази земя, нашият поглед трябва да бъде насочен нагоре: **“А Бог на всяка благодат, Който ви е призовал в Своята вечна слава чрез Христос Исус, ще ви усъвършенства, утвърди, укрепи и направи непоколебими, след като пострадате малко. На Него да бъде господството до вечни векове. Амин.”** Животът ни тук трябва да бъде стремеж към Бога. Ние трябва да стоим здраво във Бога, а Бог ще продължи да работи с нас и в нас. Във всичко, което четем, можем да видим, че инициативата е само у Бога. Той ни е дал възможност да Го открием чрез благодатта Си, Той е приготвил места за нас в небето и ни е призовал там, където има вечна слава. Пак Той ни обещава да ни усъвършенства, не ние да се усъвършенстваме, да ни утвърждава, да ни укрепява, да ни направи непоколебими. От тези няколко думи ясно може да установим, че Бог ни дава всичко необходимо, за да отидем при Него, за да си отидем у дома. Нашият пък към Бога е път към родния дом. Вървейки с Бога, ние се прибираме в родния си дом. Тази земя не е наш дом, тази земя е само временно място на обитаване. Нашият истински дом е при Бога. Ние трябва да осъзнаваме какво Бог е направил за нас, какво прави и как полага всички усилия, дава ни всичко необходимо, за да стигнем при Него. На този единствен и славен Бог трябва да отдадем слава.

8. Заключение. Животът на християнина трябва да е неразривно свързан с Бога. Ние сме на път и вървейки през този свят, трябва да осъзнаваме какви сме и Кого следваме. Бог ни призовава да Го следваме и да живеем както Той е живял, служейки на хората около нас. Ние трябва да сме готови да живеем живота си по Божия модел и да се освободим от тежкия товар, да възложим всичко на Бога. Бог трябва да е мерилото в живота ни, не страховете и проблемите ни. Не трябва да забравяме, че в този свят имаме противник, реален противник, който иска да ни откъсне от Бога, но също така, че Бог ни е въоръжил с всичко необходимо, за да устоим и да победим. Живейте, като се доверявате на Бога, живейте и Му позволете да ви променя, стремете се да се приближавате към Него. Живейте за Божия слава. Амин.